

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XII. Plenariam præteritoru[m] peccatoru[m] remissione[m], & auxilia
statui Religioso annexa, & pignus cautionemue æternæ vitæ parte[m]
esse promissi ce[n]tupli

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

quibus ob exiguum prandium sibi & filio exhibitum, impetrauit eis sex hy-

Joan. 2. 10.

C A P V T XII.

PLENARIAM PRÆTERITORVM PECCATORVM remissionem, & auxilia statui Religioso annexa, & pignus, cautionem & aeternæ vitæ, partem esse promissi centupli.

RES ALIOS fauores insignes exhibet Deus noster Religioni, vt centuplo promisso amplius illam dicit: vnum exhibet in ipso ingressu: secundum in toto vitæ progressu: tertium, quasi cautionem certioris salutis, tempore mortis. Quæ omnia sunt motiva, & media ad ipsam vocationem; vt status, cui Deus aded iucundè ac beneuolè fauet, eligatur; & vt magno solatio in eo viuat, qui illum est aggressus.

PRIMVS fauor, & quidem valdè magnus, est: quòd ipso die, quo Religiosi suam edunt professionem, aut substantialia sui statûs vota, concedat ipsis Deus plenariam omnium peccatorum remissionem, ita vt, si post dimissas culpas per penitentia Sacramentum debeant adhuc centum, aut mille annos grauissimarum pœnarum in purgatorio: in ipso momento indulgetur illis liberalissimè & plenariè etiam pœnarum illarum remissio, atque si eodem die, Baptismi Sacramentum sumerent. Religio enim est secundus Baptismus secundum sententiam SS. Hieronymi, Bernardi, Thomæ, & aliorum Patrum. Qui dicunt, quemadmodum in Baptismo, quæ ianua est, qua intratur in Ecclesiam, conceditur integra remissio culparum & pœnarum, quæ propter eas debentur, eò quòd sit quædam spiritalis regeneratio; ob quam homo desinit esse quod erat, & incipit esse quod non erat, exuens veterem hominem, & renuncians Sathana, & pompis eius; vt induat hominè nouum, cuiusque legem profiteatur, & imitetur virtutes: ita in professione, & votorum editione quæ ianua sunt ad ingressum in Religionem, vt fiat eius membrum; consequitur Religiosus plenam remissionem omnium pœnarum, quarum propter suas culpas esset aliàs reus: nam & hæc est secunda regeneratio spiritalis, per quam desinit ille esse quod erat in sæculo: abscedit enim radices & occasiones peccatorum, renunciat pompis huius mundi, & operibus carnis, vt vitam inchoet nouam, sequens perfectè Christum.

I. Religio secundus baptismus. S. Hier. Ep. 8 ad Democ. 25. de morte Basilid. S. Bern. li. de Præcep. & Dispens. S. Tho. 2. 2. q. 61. a. 3. ad 3. & in 4. sent. Dist. 4. q. 3. a. 3. q. 3. ad 3. S. Bonin. A. pollo. Paup. pativ. 3. 1. resp. ad 3.

Cum igitur Religiosus nunc tradat Deo quidquid dare potest, & deinde quidquid habet, & habere potest etiam seipsum, ut ipsi Domino perfectio seruiat: credendum est, Deum ipsum remittere, quidquid ille ratione praterita debebat. Et qui aded est liberalis, ut centum reddat pro vno; et in hoc casu remittet centum non soluenti nisi vnum; & contentus erit quod offertur; quamuis supponamus, non equiuale re ipsi debite; quia igitur Deus singulare hoc priuilegium Professioni Religioſe, quæ opus aded præstans & heroicum; ut Religiosus expeditis omnibus suis cum rationibus præteritis, nouum incipiat librū, & vitā nouam, tali statu dignam.

Hinc ortum habet secundus Dei erga Religionem fauor, ut Religioſe perfectione in ea assequatur, quā intendit. quæ admodū. n. Baptismus præstatur gratiā qua sanctificatur anima, tribuit aliam, speciale ipsius propriā, hoc est inspirationū & auxiliorum interiorū copiā, ad custodiendā legem Evangelicam, quā baptizatus in baptismo profiteretur; & ad pugnandū cōtra impugnantēs tentationes, ut suo loco est dictū: ita Religio ex speciali Domini nostri fauore, adfert secū gratiā quandam, quam licet appellare vocationis propriam; quæ in eo consistit, ut Religioſis inspirationes, & interna cōsilia præbeat, quæ necessaria sunt ad vota sua implenda, ad custodiendas Regulas, & vincendos hostes, qui tentationibus eos impugnant: ita ut cum suauitate possint perfectionem consequi, quam profiterentur. Nam quod crescunt hominum obligationes ad eam procurandam: eodē etiam subsidia diuina crescūt: & cum ipsæ obligationes duplicantur etiam subsidia veniunt duplicata. Et hæc causa fuit, & motiuum, ut Christus Dominus noster duplicata præmia Religioſis polliceretur: quia scilicet bis moriuntur mundo, cum duplici obligatione ipsum Christum sequendi, eiusque perfectionem imitandi. Vna est ipsa cum reliquis Christianis communis, quæ oritur ex Sacramento Baptismi: altera est ipsorum propria, ex Baptismo suæ professionis. Et propter utramque possumus etiam ipsos conferre (ut scribitur in libro Canticoſa) a gregebus ouium conſarum, quæ ascendunt de lauacro, omnes gemellis foetibus, & sterilibus non est inter eas. Et quid aliud sunt Religioſi, nisi greges ouium rationalium, audientium vocē Pastoris sui Christi Domini, vocatis eas, ut ipsum cum perfectione sequantur. ipsi verò amore eius spoliant se lana omnium bonorum temporalium, quæ possidebant; & ex corde suo expellūt affectū inordinatum ad omnes res huius mundi. Et quemadmodum oues tonſæ remanent valde albæ, eodē quod de posuerint superiorem lanæ partem, quæ solet esse sordida: ita Religioſi per omnium rerum renunciationem, & affectionum, quibus illis adhærebant, remanent puri, & candidi in spiritu, & intrant in secundum balneum, & baptismum Professionis & votorū vnde procedūt mundissimi, & liberi ab omnibus culpis & pœnis, sicut ex primo prodierant, ut dictū est.

Tom. 1 Tra. 1. c. 1. § 4.

a Cant. 4. 1.

Religiosi greges ouium rationalium.

Similitudo ouis tonſæ & Religioſorum.

Execun-

Exercentes autē ascendunt ex lauaerio, hoc est per gratiā vocationis ascende-
re incipiunt, & crescere ac progredi de virtute in virtutem, proferente vno-
quoque fructus duplicatos; dū exercent opera, quæ sunt de præcepto, & quæ
cadunt sub consilium; opera dilectionis & cultūs Dei, & amoris ac vtilita-
tis proximi: ita vt nullus eorum sit otiosus, *sterilis*, aut inutilis: & quemad-
modum huiusmodi fructus duplicantur: ita etiam eorum præmia; & ita im-
pletur quod scriptum est, *b in terra sua duplicia possidebunt*, ad modum primo-
genitorum, quibus lex iubebat dari inter fratres *c cuncta duplicia*. Et quo-
niam Religiosi sunt IESV Christi primogeniti, eò quòd Apostolorum &
primorum Christianorum, qui fuerunt primitiæ spiritūs sancti, perfectio-
nem imitentur, id eò vult Dominus noster duplicatam illos habere hæredi-
tatem inter reliquos Iustos.

VENTIAMVS nunc ad vltimum & præstantissimum fauorem, qui mensu-
ram implet cētupli ob speciale pignus & cautionem, quam Dominus noster
dat Religiosis, quod sint æternam beatitudinem consequuturi, cum ea secu-
ritate, & certitudine, quæ potest in hac vita haberi in Religione, quam sunt
professi. Inter hæc pignora demus primum locum octo illis, quæ Christus
D.N. d. *Beatitudines* appellauit; tribuendo vnicuique duplicatum præmium
nam (vt S. Augustinus ait) omnes illæ continent aliquid quod datur in hac
vita, tanquam pignus eius, quod plenius dabitur in gloria: quamuis enim in
genere communes illæ sint omnibus Iustis, peculiari tamen modo compe-
tunt Religiosis. Religio enim est schola, vbi exercentur eminenter octo il-
læ beatitudines: *Pauertias* scilicet, quæ materia est primi voti Religiosi, cu-
ius præmium est regnum prædictum. *Mundities* cordis cum *Castitate* corpo-
ris, & animæ, quæ materia est secundi voti, & ei promittitur *Visio Dei*: hic
quidem per contemplationem cum obscuritate; & postea apertè facie ad fa-
ciem. *Fames* & *sitis Iustitiæ*, & illius cibi, qui materia est tertij voti, de quo di-
xit Saluator *e meus cibus est, vt faciam voluntatē eius, qui misit me*: Est enim tā-
tum fames, vt non latietur, si sumat tantum Obedientiam præceptorum: sed
etiam appetat & sumat Obedientiam consiliorum. *Mansuetudo*, quæ iram, &
vindictam ex Superbiæ ortas cohibet, redditque homines humanos & affa-
biles, ac Dominos terræ cordium humanorum. *Luctus* & lacrymæ ob culpas
& miseria proprias, & aliorum: cuius præmium est solatium, cum datur
venia, & illæ miseriæ reparantur. *Misericordia* quæ subuenit, quantum po-
test, proximorum necessitatibus, quarum vnaquæque Religio aliquas susci-
pit reparandas. Esse *pacificum*; benefaciendo ijs, qui malè ipsis faciunt: stu-
dentes pacificare omnes cum DEO, sicut ipsi sunt cum eo in pace: ob quam
causam digni sunt, qui sint filij DEI. Ac denique ferre tentationes, ac *perse-
cutiones pati propter Iustitiam* & perfectionem, quam profitentur. nihil de ea

relaxan-

b *Isa. 61. 7.*
c *Den. 21. 17.*

3.

d *Mat. 9. 2.*

Lib. 1. de ser.
Domin. in
mon.

Religio fi-
lio octo
beatitudi-
nem.

1.

2.

3.

c *Ion. 4. 3. 4.*

4.

5.

6.

7.

8.

relaxantes propter illas: & ita premium eorum est Regnum caelorum. itaque Religio has octo beatitudines ita excellenter colit, & exercet: patet centuplum, quod in hac vita promittitur, complecti omnia haec omnia; quatenus illis in hac vita frui licet, tanquam certis pignoribus, in terra consequendi, quod in illam differtur.

Mat. 19. 26

SED EST adhuc specialis securitas, & pignus *f. obtinendi vitam aeternam* quod innititur peculiari promissioni, Christi D. N. dandi eam ijs, qui propter ipsum *renunciarent rebus omnibus.* cum enim haec promissio sit specialis & sub pacto & conditione, ut renunciatur omnibus, quae quis possidet: quid amplius in se complectitur, quam generalis illa reddendi vitam aeternam custodientibus eius mandata. neque hoc aliud est, quam quod illis datur quod pignus magis certum, & cautionem securitatis, quod obtinebunt vitam aeternam. Quod si querras: quale pignus & cautio haec sit? respondeo: quidquid haecenus diximus de centuplo, quod datur in hac vita; & gratia propria vocationis Religiosae, cum singulari Domini nostri auxilio ad studenda mandata, & consilia; & perseverandum in eius gratia vitae aeternae: removens eis peccandi occasiones; subueniens in tentationibus frequenter eos visitans suis inspirationibus; vocans efficaciter ad penitentiam, si in aliquod peccatum labantur; excitans eos ad exercendas virtutes, & peculiarem habens de rebus eorum providentiam, ut supra est dictum. Et hinc apparet vocationem ad statum Religionis, & perseverantiam in eo signum esse praedestinationis; quemadmodum S. Laurentius Iustinianus in verbis affirmat: in humanis rebus & in hac peregrinatione nihil tam effusius gerit in se imaginem caelestis patriae, quam Monastica conuersatio, congregatio diuino cultui dedicata. Supernis namque ciuibus, vna est ratio, vna gloria, communis laetitia, concors voluntas, mutua dilectio, & sempiterna securitas: quae aequè in Congregationibus vniuersimode degentibus reperitur: ita tamen, ut quod illi tenent in re, isti habeant in spe. Religio enim est caelestis illius ciuitatis introitus. Ille nempe est locus, de quo ait Iacob, *g. vere non est hic aliud nisi domus Dei ex porta caeli.* Secure speret peregrinationem ad illam supernam intrare Ierusalem: quicumque in hac saecularium Congregationem fuerit vocatus: magnum quippe Electionis indicium est, huius fraternitatis habere consortium. Hoc idem confirmat Sanctus Bernardus, dicens: Religionem (quam ipse cellam appellat) esse vitam quam caelum; nam, quod Sancti in caelo, id Religiosi faciunt in cella; de qua haec facile ascenditur ad caelum, & vix aut nunquam descenditur ad infernum: non enim in ea perseverat, nisi qui est praedestinatus ad caelum. Quo Religiosis laetitia quaedam oritur, quae non solum centies, sed millies etiam superat eam, quam habuissent in possessione totius mundi: ut appa-

Lib de Perf.

Monast.

Conu. c. 7

”

”

”

”

”

g. Gen. 28. 7.

”

”

”

Ad Frat. de

monte Dei.

”

Religio

quasi coe-

lum.

mit in exemplo, quod capite decimo retulimus. Hoc enim sola spes sufficit adferre illis tantam cordis lætitiã: de qua dixit Christus D.N. suis discipulis *h nolite gaudere, quia spiritus vobis subiiciuntur: gaudete autem, quod nomina vestra scripta sunt in cœlis.*

h Luc. 10. 20

Predictorum Conclusio.

HÆC SVMMMA est Promissionum omnium, quibus Christus D. N. homines vocat, qui ipsum in statu perfectionis sequantur, sed quamuis multa de eis dixerimus, non potest tamen verus conceptus & opinio de earum præstantia & dulcedine haberi, donec ipsa experientia id doceat viuentes cum tanta puritate in Religione, vt eam degustare ac prælibare digni sint. Nam, vt rectè ait S. Laurentius Iustinianus: Nemo nisi experitus percipere sufficit, quàm amabilia, quàm dulcia, quàmque preciosa sint, quæ largitur Deus ijs, qui pro ipsius amore suis, sibiq; renunciant. Renuncia illis serid: & statim hæc experieris; Nã S. Petrus prius dixit Magistro suo, *nos reliquimus omnia, & sequuti sumus te, quid ergo eris nobis?* & mox lequuta est promissio cētupli prædicti: vt intelligas te debere fidere fidei & verbo Dei & in hac fiducia renunciare omnibus, quæ possides: tunc enim dignus eris, qui excelsum hoc præmium accipias: iuxta illud Ecclesiastici: *homo sensatus, credit legi Dei, & lex illi fidelis: quia stat promissis ei, qui bona fide statuit eam custodire.*

De Monast. Conu. cap. 2

i Mat. 19. 27
k Eccl. 33. 3

CONCLVDA MVSTANDEM rem hanc ijs, quæ S. Bernardus adfert, vt tepidis, & pusillanimitibus secularibus silentium indicat, qui ex defectu fidei & confidentiæ dicunt; ostende mihi centuplum, quod promittis, & libens vniuersa relinquo. Vt quid (inquit) ostendam? fides enim non habet meritum: cui humana ratio præbet experimentum. An potius homini ostendendum: quàm veritati crederes promittenti? deficiis scrutans scrutinio: nisi credideris, non intelliges. *Manna absconditum est: quod victori promittitur; & nomen nomen est: quod nemo scit, nisi qui accipit. in Datum optimum est cētuplum hoc de sursum descendit, a Patre luminum. An nō omnia possidet: cui omnia cooperantur in bonum? annon centuplum habet omnium, qui impletur spiritu Sancto? qui Christum habet in pectore? nisi quod longè plus, quàm centuplum est, visitatio Paracliti spiritus, & præsentia Christi. Hoc ergo centuplum n adoptio filiorum Dei est: libertas & primitiæ spiritus, delicia charitatis, gloria cōscientiæ, o regnum Dei, quod intra nos est: non vti que, p esca vel panis: sed iustitia, & pax, & gaudium in spiritu Sancto; gaudiū sanè non modò in spe gloriæ, sed etiam in tribulationibus. Hic est ignis, quem Christus venit mittere in terram, & voluit vehementer accendi. Hæc est virtus ex alto, quæ Andream fecit amplecti crucem; Laurentium ridere carnifices; Stephanum pro lapidantibus flectere genua ad Orationem, hæc est pax; quæ superat*

,,
,,
,,
,,
,,
,,
i Apo. 21. 7.
m Iac. 1. 17.
,,
,,
,,
,,
n Rom. 8. 15
o Luc. 17. 21
p Ro. 14. 17
16.
q Luc. 12. 49
,,
,,
,,

Tom. 3.

Gg

omnem

omnem suam: sed & huic, quidquid sub sole placet, quidquid in mundo cupiscitur, non poterit comparari. Hæc gratia deuotionis, & vnctio domus de omnibus: quæ expertus nouit: in expertus ignoscat: quoniã nemo scit, qui accipit, Hæc S. Bernardus, quæ omnia plurimũ conferunt ad hoc, religiosi suũ statum magni faciant, vitam q̄: suã ita instituãt; vt copiosos hinc fructus colligant, & promissis eis præmijs statim frui incipiant. Item cõmines leuioribus promissis, minus q̄: certis magnos aggrediãtur labores: quum est, vt cum ad egregium hoc facinus à Deo vocantur, statim euocationi pareant; attendentes diligenter, per quænam media Deus illos deducat: quæ sunt procul dubio stupenda; vt in proximo tractatu apparet in quo reliquas felicissimi huius status excellentias prosequemur.

TRACTATUS QUARTVS.
DE SPECIALIBVS AD RELIGIO-
SVM STATVM AMPECTENDVM VOCATIO-
NIBVS; ET SUPPLENDIS MEDIIS QUIBUS
DEVS eas dirigit.

CAPVT I.

AD DEVM PROPRIE SPECTARE, VOCARE ALIQVEM AD
Statum Religionis; eiusq̄, uocationem necessariam esse ad eum
uocandum.

FUNDATA iam domo Religionis super lapides fundametales, & columnas suas; paratis iam sacrificijs ac uotiis, strata mensã Regularum & Constitutionum, & religio ad leuamen & subsidium eorum, qui in ea sunt habituri necessarijs: ad Sapientiam diuinam, quæ eam fundat, præcipue pertinet (vt ait Salomon) *uocare ad arcem,* in ea habitent: nam ad fundatorem & Dominum domus spectat, opus promovere; & operam dare ne desit, qui velit eam inhabitare. Et quemadmodum ipse Saluator dixit: *vir nobilis, b qui facit cenã aliquam magnã, mtere solet seruum suũ conuuias inuitare, & uigere, vt veniant, ad potiendũ rebus omnibus præparatis. Et similiter e Rex, qui facit nuptias filio suo, mittit seruos suos, uocare inuitatos ad nuptias. Cũ igitur diuina Sapientia in sua domo Religionis præparauerit solenne cõuiuiũ, vt vidimus: & in ea faciat nuptias eorum cum Christo quæ profitentur Castitatẽ, & vitã Religiosã: ad eam*

a **Pror. 9.4.**

b **Lu. 14.17**

c **Mat. 22.2**